

Erikoistumista ja elämää

On pakko päivystää liian paljon, koska matalien korkojen aikana tuli ahnehdittua hitusen liian suuri asuntolaina. Paino nousee vuosittain noin 5 kg, kiitos päivystysöinä mussutettujen pitsojen ja erikoistumisen myötä unohtuneiden liikuntaharrastusten. Samaan tahtiin kasvavat silmäpussit, eikä niihin tehoa enää edes Clarins Super Restorative Total Eye -silmäympäryvoide. Kolmevuotiaan lapsen läheisin kiintymyssuhde on, isovanhempien asuessa satojen kilometrien päässä, tarhan tätiin. Jossain päiväkotityö-päiväkotiruokakauppa-iltasatu pyörittämisen välissä, yleensä öisin, teet tutkimusta. Ystävät ovat hekin kadonneet erikoistumisputkeen, ja parisuhde on pahasti väljähtynyt. Puolison kanssa yhteisiä hetkiä ei juuri ole, ja epäilet että itsekin paljon päivystävä aviomies on iskenyt silmänsä päivystyspoliklinikan hemaisevaan osastonsihteriin... Kuulostaako tutulta?

Onneksi yllämainittu ei (toivottavasti) ole suoraan kenenkään elämästä, mutta totuuden hipputia kuitenkin. Olenkin viime aikoina alkanut miettiä, onko mahdollista yhdistää tasapainoisesti normaalia elämää ja erikoistumista (samaa on ilmeisesti pohdiskellut myös Uhmaikäinen, joka joulu-

na pontevasti ilmoitti ”äiti asuu isossa sairaalassa”). Työ vie helposti mennessään. Anestesiologia ja tehohoito on äärettömän mielenkiintoista, ja tiheä päivystäminen pitää huolen ettei vapaa-aikaa ole liikaa. Jonain päivänä saattaa huomata, että sairaalassa onkin mukavampaa kuin kotona, jossa odottaa vihainen ja väsynyt aviomies, ymmärrettävästi huomionkipeä jälkikasvu, ja ainainen pyykkivuori. On helppo luisua ylläkuvattuun tilanteeseen, jossa työhön uppoutumalla löytää itsensä avioeroon ja loppuun palamiseen johtavasta kierteestä.

Onneksi nuorten lääkärin asenne on muuttumassa. Vaikka ”työtä vieroksuva asenne” (suora lainaus vanhemmalta kollegalta) saattaa aiheuttaa närästystä työyhteisössä, on mielestäni hienoa, että yhä useampi meistä tekee lyhennettyä työaika, rajoittaa päivystysten määrää, ja vaatii esitelmien ja muiden pakollisten kirjallisten töiden tekemistä työajan puitteissa. Kun on kiireetöntä aikaa perheelle ja palautumiseen, on lopulta varmasti parempi työssäänkin: terävä, motivoitunut ja sitoutunut. □

P.S. Muistakaa ilmoittautua SATEL kevätkoulutukseen 2.–3.4. 2009 Turussa! Turkulaiset ovat luvanneet järjestää hienon iltajuhlan Turun linnassa, laadukasta luento-ohjelmaa unohtamatta.